

TRAGÖÖDIA ja KOMÖÖDIA ühe õhtuga

Estonia Teatri hooaja lõpetusena esietendusid Puccini kaks lühiooperit – "Mantel" ja "Gianni Schicchi". Muusikajuht ja dirigent on Arvo Volmer, lavastaja Neeme Kuningas, kujundus – Liina Keevallik, kostüümid – Reili Evart.

Armastuskolmnurk. Keegi on üleliigne. Kas lahendus lähtub inimlikust mõistusest või tunnete taltsutamast võimust?

Laval on Seine'i praamiomanik Michele (Väino Puura), tema naine Giorgietta (Katja Trebeleva, Peterburi

ja viimase armuke Luigi (Vello Jürna). Patust ja valest tulenev pingeline lausa piinav nii tege- lastele endile kui mõnelegi

Midagi ergutavat.

Mati Hiisi fotod.

pealtvaatajale. Hämarus, optimaalne kujundus, lava pöörlemine, konkreetse tegevuse puudumine, zhestid – kõik annab oma osa saalisistuja muljetele.

on üleliigne. Kas lahendus läh-
tub inimlikust mõistusest või
tunnete taltsutatamast võimust?

omanik Michele (Väino Puu-
ra), tema naine Giorgietta
(Katja Trebeleva, Peterburi

Järna). Patust ja valest tulenev
pinge on lausa piinav nii tege-
lastele endile kui mõnelegi

maaline kujundus, lava pöörle-
mine, konkreetse tegevuse puu-
dumine, zhestid – kõik annab
oma osa saalisistuja muljetele.

Igati austamisväärse töö on
ära teinud ka näitlejad, kes ei
lase vaatajal korrakski mõelda,
et see on vaid mäng – enne, kui
eesriie langeb. Traagiline
lõpplahendus, viimased
nuuksed ja ongi kõik.

Vastuvaidlematult oli silma-
paistvaim roll(itäitmine) Katja
Trebeleva. Ootusi ületas Väino
Puura, kes kujunes tooniand-
vaks kogu ooperile. Seevastu
Vello Jürnal oli täita vaid tava-
pärane noore armastusavaldaja
roll.

**Buoso on surnud,
elagu Buoso!**

**ehk ahned ja
rumalad**

Saamahimu on suur. Järje-
kordselt on tõestust leidnud, et
kõik materiaalne on ajalik. Pär-
ast siitilmast lahkumist läheb
kümne küünega kokkukraabi-
tud vara jagamisele. Igati
soovib oma. Vahendeid ei vali-
ta ning saamahimu kasvab.
Nagu muinasjutus, võidab pa-
hatihti ka reaalses maailmas nu-
tikam, kavalam ning suurema
näitlejaandega.

Teine ooper hajutas vii-
masedki kahtlused, nagu jäaks
lauljatel, kes pole lavakunsti-
kooli läbinud, näitlejameister-
likkusest puudu.

Kõik eesti publikule tuntud
solistid, nii rohkem kui vähem
staazhikad (**Jassi Zahharov**,
Urve Tauts, **Pirjo Levandi**,
Teo Maiste, **Villu Valdmaa**)
andsid parima, et muidu nii tea-
da-tuntud ja vaoshoitud rolli-
dele lisaks ka millegi ergutava-
ma ja sõna otseses mõttes koo-
milisega publiku ette tulla.

Ei kujutaks vist keegi ette
Urve Tautsi nii vihast lõhkeva
ja iseteadlikuna, et vaimusilmas
võid teda jalgu trampimas näha.
Ka **Pirjo Levandi** ning **Riina
Airenne** jätsid piisavalt
lustlik-hirmuäratava mulje.
Tunnustust väärrib kannas-
tustnõudvaima rolli eest **Ilse
Takis** – noorima, kuid igati loo-
tustandva näitlejakarjääriga.
Armastusliinilt (**Valentina Ta-
luma** ja **Mati Vaikmaa**) ooda-
nuks aga enam veenvust ning
vokaalset võimekust.

Ooperi lõpp on puantlik.
Surnud polegi surnud. Seda
küll enam lavastaja mõttevälga-
tusest kui Puccini enda sulest.
Aga loodetavasti toob see oope-
ripublikule lisa.

Inge RUMESSEN

**Taas
armuavaldus.**

